

«ΝΕΟ ΦΩΣ»

της κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Οι «Μάρτυρες του Ίεχωβά» δέχονται ξανά «νέο φῶς» από τον «πιστό και φρόνιμο δούλο». Η «Σκοπιά» της 15-2-2006 γράφει στη σελ. 21: «Ο απόστολος Πέτρος συνόψισε τη θαυμάσια ελπίδα των αληθινών Χριστιανών, όταν έγραψε: Νέους ουρανούς και νέα γη προσμένουμε σύμφωνα με την υπόσχεσή του και σε αυτά δικαιοσύνη θα κατοικεί (Β' Πέτρου 3:13). Οι "νέοι ουρανοί" για τους οποίους δίνεται υπόσχεση εδώ αναφέρονται στη νέα κυβέρνηση, τη Μεσσιανική Βασιλεία. "Τα πράγματα που είναι στους ουρανούς" για τα οποία κάνει λόγο ο Παύλος στην επιστολή του προς Εφεσίους, πρόκειται να συγκεντρωθούν "στο Χριστό". Είναι περιορισμένος ο αριθμός ανθρώπων που **επιλέχθηκαν**¹ να κυβερνήσουν μαζί με

1. Οι υπογραμμίσεις στά κείμενα της «Σκοπιάς» έγιναν από τη συγγραφέα του άρθρου.

τον Χριστό στους ουρανούς (Α' Πέτρο. 1:3,4). Αυτοί οι 144.000 χρισμένοι Χριστιανοί έχουν "αγοραστεί από τη γη" για να είναι συγκληρονόμοι του Χριστού στην ουράνια Βασιλεία του -Αποκ. 5:9,10, 14:3,4, Β' Κορ. 1:21, Εφεσ. 1:11, 3:6».

«Οι χρισμένοι Χριστιανοί αναγεννιούνται από το άγιο πνεύμα για να γίνουν πνευματικοί γιοι του Ιεχωβά (Ιωάν. 1:12,13, 3:5-7). Καθώς υιοθετούνται από τον Ιεχωβά γίνονται αδελφοί του Ιησού (Ρωμ. 8:15, Εφεσ. 1:5)... λέγεται για αυτούς ακόμα και ενόσω βρίσκονται στη γη ότι ο Θεός τους "εγείρει και τους βάζει να καθίσουν μαζί στους ουράνιους τόπους σε ενότητα με τον Χριστό Ιησού" (Εφεσ. 1:3, 2:6). Κατέχουν αυτήν την εξυψωμένη **πνευματική** θέση επειδή "σφραγίσθηκαν από το θεό με το υποσχέμένο άγιο πνεύμα το οποίο είναι προκαταβολική εγγύ-

άλλες δέ χώρες τήν ύλη του μαθήματος των Θρησκευτικών δεν τήν καθορίζει τό Κράτος, **άλλά ή Έκκλησία**, ή όποία μάλιστα διαθέτει καί έλεγκτές στά σχολεία, γιά νά έλέγχουν, εάν ή καθορισθεΐσα υπό τής Έκκλησίας ύλη τηρεΐται. Σέ άλλες χώρες (π.χ. Άγγλία) ή νομοθεσία αναφέρει, ότι ολόκληρη ή εκπαιδευτική ύλη των σχολείων (καί όχι μόνον ή του μαθήματος των Θρησκευτικών) πρέπει νά διέπεται από τίς Χριστιανικές αρχές καί αξίες. Έξ άλλου οί χώρες μέ πλειοψηφοΐσα τήν Καθολική θρησκεία έχουν συνάψει σύμφωνο (Κονκορδάτο) μέ τό Βατικανό, διά του οποίου έχουν αναλάβει ρητή υποχρέωση, νά διδάσκουν τό μάθημα των Θρησκευτικών. Τέλος, πρέπει νά υπογραμμίσουμε, ότι βάσει τής Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτον Πρόσθετον Πρωτόκολλον αυ-

τής, άρθρον 2) ή **κατάργηση του μαθήματος των Θρησκευτικών στις ευρωπαϊκές χώρες ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΡΕΠΤΗ**. Η διάταξη αυτή ειδικώς αναφέρει, ότι οί γονείς των παιδιών δικαιούνται νά αξιώσουν από τό Κράτος νά παράσχει θρησκευτική εκπαίδευση στά τέκνα τους σύμφωνη πρός τίς θρησκευτικές τους πεποιθήσεις. Έπομένως, ή κατάργηση του μαθήματος των Θρησκευτικών στις ευρωπαϊκές χώρες είναι αντίθετη μέ τήν ως άνω Ευρωπαϊκή Σύμβαση, τήν όποία έχει κυρώσει καί ή Ελλάδα διά του νόμου 53/1974.

Κατ' άκολουθίαν των άνωτέρω, οί υποστηριζοντες τά αντίθετα δεν άποδεικνύουν παρά μόνον τήν παχυλή άγνοιά τους καί (πράγμα που δεν αποκλείεται κατ' ά περίπτωσιν) τήν πρόθεσή τους νά παραπλανήσουν εκείνους πρός τούς όποιους άπευθύνονται.

ηση της κληρονομίας τους” που φυλάσσεται για αυτούς στους ουρανοί».

Πράγματι, είναι σοβαρό θέμα δογματικό για τόν «πιστό και φρόνιμο δούλο» ή τάξη τών 144.000. Για τόν λόγο αυτό και οι διαφορετικές απόψεις πού παρουσιάζει η ὀργάνωση κατά διαστήματα ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ρῶσσελ ἔχουν ἰδιαίτερη σημασία. Συγκεκριμένα, ἐδῶ ἀναφέρεται ἡ «Σκοπιά» στό σφράγισμα τών 144.000. Ὅπως παραθέτει τό κείμενο, αὐτοί ἔχουν σφραγιστεῖ μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀκριβῶς τό ἴδιο γράφει ἡ «Σκοπιά» στό βιβλίο της τοῦ 1957 «**Νέοι Οὐρανοί καί Νέα Γῆ**», σελ. 175: «Κάθε μέλος τοῦ προδιαταγμένου αὐτοῦ Ἰσραήλ εἶναι σφραγισμένο μέ τήν σφραγίδα τῆς Θείας ἐξουσίας γιά νά ἀποτελεῖ μέρος τοῦ νέου αὐτοῦ ἔθνους μαζί μέ τά δώδεκα ἀποστολικά δευτερεύοντα θεμέλιά του πού εἶναι τοποθετημένα ἐπάνω στό πρῶτιστο θεμέλιο τῆς Σιών τόν Ἰησοῦ Χριστό».

Ἐπίσης στήν «Σκοπιά» τῆς 15-3-1991, σελ. 19, διαβάζομε: «144.000 ἔχουν χρίσμα ἀπό του αγίου του Ιεχωβά αυτό είναι χρίσμα για ουράνια ἐλπίδα. **Ο Θεός ἔχει βάλει τη σφραγίδα του ἐπάνω τους και τους ἔχει δώσει την ἐγγύηση** αὐτοῦ που πρόκειται να ἔλθει, δηλαδή το πνεῦμα στην καρδιά τους». Στίς σελ. 21, 22 γράφει: «Δεν ἀνήκει στο άτομο να αποφασίσει αν θα ἠθελε να περιληφθεῖ στην νέα διαθήκη και να γίνει κληρονόμος με τον Χριστό στην ουράνια Βασιλεία. **Η ἐκλογή του Ιεχωβά εἶναι αὐτή που ἔχει σημασία και ο Ιεχωβά κάνει την ἐκλογή**».

Ὅμως στήν «Σκοπιά» τῆς 15-2-2006, προφανῶς ἀπό κατακλυσμό «νέου φωτός», ὁ «δούλος» γράφει διαφορετικά. Στήν σελ. 24, πληροφορεῖ τούς ὀπαδοῦς ἀνά τόν κόσμο: «**Το τελικό σφράγισμα των σχετικά λίγων Χριστιανῶν που ἔχουν κληθεῖ να βασιλεύσουν με τον Χριστό στον ουρανό κοντεύει να ολοκληρωθεῖ**».

Αὐτή ἡ νωπή τροφή -ἕως τώρα, διότι αὔριο ἴσως ἔλθει ἄλλο φῶς καί ὁ δούλος κηρύ-

ξει ἄλλη διδασκαλία- μᾶς παρουσιάζει ἕνα Θεό ὁ ὁποῖος ἄλλοτε βάζει τήν σφραγίδα του κάνοντας τήν ἐκλογή του -μᾶς δίδει ἐγγύηση γιά τούς 144.000- καί κατόπιν ἀλλάζει ἀπόφαση. Ἀκόμη καί στήν ἴδια σελίδα ὑπάρχει καί ἄλλη λάμψη φωτός τήν ὁποία δέχεται «ὁ δούλος».

«**Σκοπιά**» 15-2-2006, σελ. 24: «**Στους χρισμένους υπενθυμίζεται κάτι ἀκόμη. Ο Ἰησοῦς εἶπε στους πιστούς μαθητές του «Το ποτήρι που ἐγώ πίνω θα το πιείτε και με το βάπτισμα που ἐγώ βαπτίζομαι θα βαπτιστεῖτε**». Ο ἀπόστολος Παῦλος ἀνέφερε ἀργότερα ὅτι οἱ Χριστιανοί βαπτίζονται στο θάνατό του (Χριστοῦ) Ρωμ. 6:31. Οἱ χρισμένοι ζουν θυσιαστική ζωή. **Ο θάνατός τους εἶναι θυσιαστικός με την ἐννοια ὅτι παραιτοῦνται ἀπο οποιαδήποτε ἐλπίδα αἰώνιας ζωῆς** στη γῆ. Το βάπτισμα αὐτῶν των χρισμένων Χριστιανῶν στον **θάνατο** του Χριστοῦ **ολοκληρῶνεται** ὅταν ἀφού πεθάνουν ἀνασταίνονται ως πνευματικά πλάσματα στους ουρανοῦς να βασιλέψουν μαζί με τον Χριστό στους ουρανοῦς Β΄ Τιμ. 2:10-12, Ρωμ. 6:5, Α΄ Κορινθ. 15:42-44, 50».

Κατ’ ἀρχήν, τά ἐδάφια πού παραθέτει δέν ἀνταποκρίνονται στό θέμα τοῦ κειμένου. Ἐν συνεχείᾳ διδάσκει ὅτι ἡ μεγάλη θυσία γιά νά ἀποκτήσουν οὐράνια ζωή εἶναι ὅτι **θυσιάζουν** τήν ἐλπίδα τῆς ζωῆς στή γῆ.

Ἡ προσδοκία, βέβαια, γιά κάθε Χριστιανό καί ἡ ἐλπίδα του εἶναι ἡ οὐράνια ζωή. Ἡ Ἅγία Γραφή μᾶς λέει καθαρά ἀκόμη καί προτοῦ ἔλθει ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὅτι ὅλοι οἱ πιστοί, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τόν Ἄβελ, «... Ἐν πίστει ἀπέθαναν οὗτοι πάντες ... ὁμολογήσαντες ὅτι εἶναι ξένοι καί παρεπίδημοι ἐπί τῆς γῆς ... τώρα ὁμως ἐπιθυμοῦσι καλυτέραν (πατρίδα) τοῦτέστιν ἐπουράνιον ...». Ἐβρ. ΙΑ΄, 1-17. Ὅμως γιά τόν «πιστό καί φρόνιμο δούλο» αὐτό εἶναι θυσία· αὐτό θεωρεῖται φυσικό, ἀφοῦ τό πνεῦμα, τό φρόνημα πού διακατέχει τόν ἀγωγό εἶναι τελειῶς σαρκικό. Για τόν λόγο τοῦτο εἶναι μεγάλη θυσία γιά τούς 144.000 νά ζοῦν κοντά στόν Θεό, νά εἶναι

ιερείς και βασιλείς -πάντοτε κατά τή «Σκοπιά»- διότι μέ αυτόν τόν τρόπο ἀπαρνοῦνται ὅλες τίς γήινες ἀπολαύσεις. Αὐτή εἶναι ἡ «Χριστιανική πίστη» τῆς «Σκοπιᾶς» γιά τόν προορισμό τοῦ ἀνθρώπου καί γιά τό νόημα τῆς ζωῆς του. Γι' αὐτό, εἶναι ἀνάγκη νά γίνει ἀναφορά στήν ἱστορία τῆς ἑταιρίας διότι δέν πρέπει νά λησμονεῖται τό παλαιότερο «φῶς» γενικά γιά ὅλες τίς διδασκαλίες της καί τώρα εἰδικά γιά τό βάπτισμα τῶν 144.000.

Διαβάζουμε, λοιπόν, ἀπό τό βιβλίον «**Η Κιθάρα τοῦ Θεοῦ**», τοῦ 1921, σελ. 224: «Ὁ ἀναγεννηθεῖς ὑπό τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ τοιοῦτος ἐπίσης εἶναι κεχρισμένος. Ἡ χρίσις ἢ τό χρίσμα **αὐτολαμβάνονται** λόγω τῆς προσελεύσεως αὐτοῦ ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ. Διότι **βαπτίζεται εἰς τόν θάνατον τοῦ Χριστοῦ**, συνεπῶς **βαπτίζεται εἰς τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ**».

Σελ. 340: «Οἱ τοιοῦτοι (κεχρισμένοι) ἔχουν ὑπόσχεσιν ὅτι θέλουσι γίνει **κοινωνοί θείας φύσεως** καί τοιουτοτρόπως **θά ἔχωσιν ἐξουσίαν νά μεταδίδωσι ζωή εἰς ἄλλους**».

Ὁ συγγραφέας τοῦ συγκεκριμένου βιβλίου εἶναι ὁ Ἰωσήφ Ρόδερφορντ, ὁ δεύτερος πρόεδρος τῆς ἑταιρίας. Κατά τόν Ἰ. Ρόδερφορντ, λοιπόν, τό **κήρυγμα** πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς, ἀλλὰ καί γενικώτερα, εἶναι ὅτι ζωοδότης τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων εἶναι οἱ 144.000 συμπεριλαμβανομένων καί τοῦ ἰδίου καί τοῦ Κ. Ρῶσσελ περὶ τοῦ ὁποῦ ὁμοῦς ὁ Ἰ. Ρόδερφορντ εἶχε γράψει, κηρύξει καί διδάξει ὅτι τόν εἶχε πλανήσει ὁ διάβολος. Ὅμως οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νά ἀπονεύει κρίση γιά ζωὴ αἰώνια ἢ γιά θάνατο, σέ ἄλλον ἄνθρωπο, ἀφοῦ ἡ κρίση ἀνήκει στόν Χριστό, οὔτε μπορεῖ νά σώσει κανένα. Μοναδικὸς Σωτήρας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς διδάσκει ὅτι «οὐδεὶς δύναται ποτέ νά ἐξαγοράσει ἀδελφόν μηδέ νά δώσει εἰς τόν Θεόν λύτρον δι' αὐτόν» (Ψαλμός ΜΘ' 7). Ζωοδότης εἶναι μόνον ὁ Θεός.

Γιά τό ἴδιο θέμα γράφει καί ἡ «**Σκοπιά**» τῆς 1-2-2002, σελ. 20: «Αὐτή ἡ “ουράνια κλήση” ἀρχισε τὴν πεντηκοστή του 33 Κ.Χ.

καί βασικά φαίνεται ὅτι τερματίστηκε στα μέσα τῆς δεκαετίας του 1930 (Εβρ. Γ' 1). Ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων που σφραγίζονται ἀπὸ το ἅγιο πνεῦμα γιά νά αποτελέσουν μέρος τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ εἶναι 144.000 “ἀγορασμένοι ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα”. Αὐτοὶ βαπτίστηκαν στο πνευματικὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σὴν ἐκκλησία του καὶ στο θάνατό του (Ρωμ. 6:3, Α' Κορ. 12:12,13, 27, Εφεσ. 1:22,23). **Μετά το βάπτισμά τους καὶ το χρίσμα** εἰσήλθαν σὲ μια **θυσιαστικὴ πορεία ζωῆς** ἀκεραιότητος μέχρι το θάνατό τους. Πῶς γνωρίζουν οἱ χρισμένοι ὅτι ἔχουν λάβει ουράνια κλήση; Λαβαίνουν τὴ μαρτυρία τοῦ ἁγίου πνεύματος **ἀλάνθαστα**».

Τί μᾶς διδάσκει ἐδῶ ὁ δοῦλος; Ὅτι οἱ 144.000 ἐβαπτίζοντο στό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὅτι ἔχουν μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος **ἀλάνθαστα**. Προφανῶς τό Ἅγιο Πνεῦμα ἔκανε λάθος διότι τό «νέο φῶς» τοῦ «δούλου» μᾶς πληροφορεῖ ὅτι τό βάπτισμα στό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὀλοκληρώνεται ἀφοῦ πεθάνουν πιστοί. Ἔχομε, λοιπόν, ἕνα νέο τύπο βαπτίσματος κατὰ τό ἥμισυ, ὄχι ὀλοκληρωμένο. Φυσικά, ὅλη αὐτὴ ἡ πλημμυρίδα «φωτός» κάπου στοχεύει...

Ἡ «**Σκοπιά**» τῆς 15-2-2006 εἶναι γεμάτη ἐκλάμψεις γιά ἀρκετές ἀπὸ τίς δογματικές καί ὀργανωτικές ἀστάθειες τοῦ «δούλου». Γράφει στήν σελ. 30: «**Το 1995 κατανοήθηκε σαφέστερα ὁ διαχωρισμὸς τῶν πρόβατων καὶ τῶν κατσικιῶν**».

Δέν διευκρινίζει σέ ποιά κατανόηση ἀναφέρεται διότι τό 1995 εἶχε δύο διαφορετικὲς ἀπόψεις γιά τὴν παραβολὴ πρόβατων καί κατσικιῶν. α) Ἡ κατανόηση τόν Μάιο τοῦ 1995 στήν «**Σκοπιά**» τῆς 15-5-1995, σελ. 18: «**Το 1923 λαμπρό φῶς ἔλαμψε** σὲ σχέση με τὴν παραβολὴ πρόβατων καὶ κατσικιῶν. Κατανοήθηκε ἡ προφητεία ὅτι ἐπρόκειτο νά **εκπληρωθεῖ σὴν παρούσα ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ὄχι μελλοντικά** σὴν διάρκεια τῆς χλιετίας ὅπως νόμιζαν πρωτύτερα».

Αὐτό τό «λαμπρό φῶς» πού ἔλαμψε καί φώτισε ὥστε ἡ κατανόηση νά εἶναι πλέον σα-

φής και τήν ὁποία ἐκήρυτταν ἐπί σειρά ἐτῶν ἕως καί τήν 15-5-1995, ξαφνικά σβήνει, γίνεται σκότος βαθύ, ἀφοῦ μετά ἀπό πέντε (5) μήνες ἀκριβῶς ἔρχεται «νέο φῶς» γιά νά διώξει τό σκοτάδι τό ὁποῖο σκέπαζε τόν «ἀγωγό» τοῦ Θεοῦ. Ὅπως γράφει ἡ «**Σκοπιά**» τῆς **15-10-1995, σελ. 19-23**: «Πιστεύαμε γιά πολύ καιρό ὅτι ἡ παραβολή πρόβατων καί εριφίων περιέγραφε τόν Ἰησοῦ νά κάθεται ὡς βασιλιάς το 1914 καί ἀπό τότε καί ἐπειτα νά κάνει κρίση αἰώνια ζωή γιά ἀνθρώπους που ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι 888α τα κατσικία. Αλλά μια επανεξέταση τῆς παραβολῆς στρέφει τήν προσοχή σε μια προσαρμοσμένη κατανόηση ὅσον ἀφορᾶ τή χρονική τοποθέτηση καί το τι ἐξεικονίζει». **Σελ. 21**: «Ἄν καί ὁ Ἰησοῦς εἶναι κύριος βασιλιάς τῆς βασιλείας ἡ ἐπιπρόσθετη δραστηριότητά του ἡ ὁποία ἀναφέρεται στο *Ματθ ΙΘ' 28* θά περιλαμβάνει το νά καθίσει σε θρόνο γιά νά κρίνει στη διάρκεια τῆς χιλιετίας, τότε θά κρίνει ολόκληρη τήν ἀνθρωπότητα, τούς δικαίους καί τούς ἀδίκους».

Σελ. 23: «Ἡ κατανόηση τῆς παραβολῆς καταδεικνύει ὅτι ἡ ἀπόδοση κρίσης στα πρόβατα καί στα κατσικία εἶναι **μελλοντική**. Θά λάβει χώρα ἀφοῦ ξεσπάσει ἡ θλίψη που ἀναφέρει στα *εδάφια ΚΔ' 29-30* ὁ *Ματθαίος*».

Γνωστή ἡ τακτική τῆς Σκοπιᾶς γιά τίς ἀλλαγές τῶν διδασκαλιῶν τῆς. Κάθε νέα ἀποψη ἀναιρεῖ τήν προηγουμένη, τήν ὁποία πολλές φορές τήν χαρακτηρίζει καί ὡς διαβολική, ἀσχέτως ἔάν κάποτε τήν ἐπαναφέρει σάν «νέο φῶς». Γεννᾶται, λοιπόν, τό ἐρώτημα: Δέν θά ἔπρεπε νά ἀποσύρει τοῦλάχιστον τά παλαιά τῆς ἔντυπα καί νά ζητήσει συγνώμη; Οἱ ὁπαδοί τῆς ὁμως ἐξακολουθοῦν νά τρέφονται μέ ὅλα αὐτά.

Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ φωτισμός τοῦ «καναλιοῦ» συνεχίζεται καί οἱ «προσεγμένες» ἐκλεπτύνσεις κατακλύζουν τούς ὁπαδούς. Στή «**Σκοπιά**» τῆς **15-2-2006**, ἡ ἀναδρομή στίς δογματικές ἀστάθειες γιά ἐνημέρωση προφανῶς τῶν νέων ὁπαδῶν γίνεται ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων. Βεβαίως, αὐτό δέν μᾶς ἐκπλήσ-

σει διότι τό συνηθίζει ἡ «Σκοπιά» νά προσπαθεῖ νά ὠραιοποιεῖ τίς ἐκάστοτε ἀλλαγές τῆς καί κατὰ συνέπεια νά παρουσιάζει τίς μισές ἀλήθειες. Ἔχει τονιστεῖ ἐπανειλημμένως καί ἄλλοτε, ὅτι τό μόνο πού φοβᾶται ἡ «Σκοπιά» εἶναι ἡ ἱστορία τῆς. Τό πνεῦμα συγκαλύψεως πού τήν διακατέχει στά διάφορα θέματα μέ τά ὁποία ἀσχολεῖται κατὰ διαστήματα καί ὁ τρόπος τῆς παρουσιάσῆς τους αὐτό ἀκριβῶς ἀποδεικνύει. Αὐτό εἶναι ἐμφανές καί στήν συγκεκριμένη «Σκοπιά». Τώρα τό θέμα τῆς εἶναι οἱ «ἀνώτερες ἐξουσίες» στίς ὁποῖες ἔχουμε ἀναφερθεῖ καί παλαιότερα.

«**Σκοπιά**», **15-2-2006, σελ. 29**: «*Το 1962* διευκρινίστηκε ποιες εἶναι οἱ «ἀνώτερες ἐξουσίες» που ἀναφέρονται στο *εδάφιο Ρωμ. 13:1* καί ποιος ὁ βαθμός υποταγῆς του Χριστιανοῦ σε αὐτές. Μια **εμπειριστατωμένη** μελέτη του *13 κεφαλαίου* τῆς ἐπιστολῆς προς τούς Ρωμαίους καί *Γραφικῶν περικοπῶν ὅπως τα *εδάφια* Τίτου 3:1, 2 καί Πέτρου 2:13, 17* διευκρίνισε ὅτι ἡ ἐκφραση ἀνώτερες ἐξουσίες ἀναφέρεται ὄχι στον *Ιεχωβά Θεό* καί στον *Ἰησοῦ Χριστό* ἀλλά στίς ἀνθρώπινες κυβερνητικές ἐξουσίες».

Κατ' ἀρχήν, ἡ τοποθέτηση αὐτή τοῦ «δούλου» πρὸς ὄλους -ἀφοῦ αὐτά κηρύττονται ἀπό σπίτι σέ σπίτι- ἐπικαλεῖται ὅτι εἶναι τό συμπέρασμα μιᾶς ἐμπειριστατωμένης μελέτης τῶν γνωστῶν κακοποιημένων ἐδαφίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἐν ἔτει 2006, ἰσχυρίζεται ὅτι μετά τό 1962 κατενόησαν τά ἐδάφια πού ἀναφέρονται στίς «ἀνώτερες ἐξουσίες», εἶδαν καθαρά πλέον τήν ἀλήθεια καί ὅλα τέλεια. Ὅμως ἡ μελέτη ἡ μετά σπουδῆς καί προσπαθείας τοῦ «δούλου» τό 1962 δέν ἦταν ἀποτέλεσμα «νέου φωτός», ἀλλά ἐπιστροφή στό παλαιό «φῶς» τοῦ 1886, τό ὁποῖο ἐκήρυττε ὁ Κάρολος Ρῶσσελ:

1886, Γραφικαί Μελέται, τόμος Α', «Τό σχέδιο τῶν αἰώνων», σελ. 302: «... αἱ οὔσαι ἐξουσίαι, αἱ τοῦ παρόντος κόσμου κυβερνήσεις ἐτάχθησαν ἢ ὠρίσθησαν ὑπό τοῦ Θεοῦ».

Ο διάδοχος όμως του Ρώσσελ ο Ίωσήφ Ρόδερφορντ αλλάζοντας πολλές από τις διδασκαλίες του προκατόχου του, άλλαξε και αυτή την διδαχή:

1929, «Προφητεία», σελ. 145: «*Επίγειες κυβερνήσεις συμβολίζονται ως τό θηρίον*».

Η διδασκαλία αυτή όμως -για τό Ρωμ. ΙΓ':1- δέν είχε μεγάλη διάρκεια. Αλλάζει πολύ σύντομα από τόν ίδιο πάλι τόν Ρόδερφορντ.

1930, στό βιβλίο του «*Έχθροί*», σελ. 285, γράφει: «*Ρωμ ΙΓ':1: Αί ἀληθείς Ὑπερέχουσαι Ἐξουσίαι εἶναι ὁ Ἰεχωβά καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Συνεπῶς, ὅτι γήναι ὀργανώσεις εἶναι Ὑπερέχουσαι Ἐξουσίαι εἶναι ψευδές*».

Μετά δύο ἔτη, σβήνει κάθε προηγούμενο «φῶς» γιά νά λάμψει τό νέο, πάλι από τόν Ίωσήφ Ρόδερφορντ. Ὅπως γίνεται κατανοητό τά πιεστήρια ἐργάζονται καί τά βιβλία πωλοῦνται.

Στό βιβλίο «*Διεκδίκησις*», τόμος Β', σελ. 270 γράφει: «... Τώρα αὐτοί βλέπουν εὐκρινῶς ὅτι αἱ ὑπερέχουσαι ἐξουσίαι δέν ἀνήκουν εἰς τήν ὀργάνωσιν τοῦ Σατανᾶ ὅπως πίστευαν πρότερον ἀλλά ὅτι εἶναι οἱ ἄρχοντες εἰς τήν ὀργάνωσιν τοῦ Θεοῦ».

Οἱ φιλοδοξίες γιά ἐξουσία τοῦ Ίωσήφ Ρόδερφορντ τόν ὀδήγησαν στήν νέα αὐτή διδαχή, ὅτι οἱ «ἀνώτερες ἐξουσίες» τοῦ χωρίου Ρωμ. ΙΓ': 1, εἶναι οἱ ἄρχοντες στήν ὀργάνωση, πολύ ἀπλά, ὁ ἴδιος καί οἱ πέριξ αὐτοῦ. Τελικά, πραγματοποίησε τό ὄνειρο αὐτό κηρύττοντας τήν θεοκρατία τό ἔτος 1938.

Ἐπειδή ὅμως γιά τίς «ὑπερέχουσες ἐξουσίες» ἔχει σχολιασθεῖ τό θέμα καί ἄλλη φορά δέν θά ἐπιμείνουμε στά ἐκ περιτροπῆς ἐναλλασσόμενα σκοτάδια καί «φῶτα» οὔτε στίς διαβολικές διδασκαλίες πού ἐπανέρχονται ὡς δῆθεν ἐκ Θεοῦ κατά τήν «Σκοπιά». Ἀπλῶς, μέ ἀφορμή τό δημοσίευμα αὐτό τῆς 15-2-2006, ὅτι ἀπό τό 1962 διευκρινίστηκε

ποιές εἶναι οἱ «ἀνώτερες ἐξουσίες» ὑπενθυμίσαμε μερικές ἀπό αὐτές τίς ἀλλαγές.

Θεωροῦμε ὅμως χρήσιμο νά κλείσουμε τό ἄρθρο μας αὐτό μέ τά λόγια πού θέτει ἡ «Σκοπιά» στό στόμα ἑνός «πρεσβυτέρου» προσπαθώντας νά δικαιολογήσει τίς ἀπαράδεκτες παλινδρομήσεις τῆς σέ βασικές διδασκαλίες τῆς:

Σελ. 30: «*Ὄταν λαβαίνει χώρα μια ἀλλαγὴ μπορεί να εἶναι δύσκολο να την αποδεχθεῖ κανεὶς και να προσαρμοστὲι σ' αὐτήν*», παραδέχεται ἕνας παλαίμαχος πρεσβύτερος. *Τι τον ἔχει βοηθήσει να αποδεχθεῖ τις πολλές ἐκλεπτύνσεις που ἔχει δει να γίνονται στα 48 χρόνια κατά τα οποία εἶναι διαγγελέας τῆς Βασιλείας; Ὁ ἀδελφός ἀπαντᾷ: «Το κλειδί εἶναι ἡ σωστή στάση. Το ν' ἀρνηθεῖ κάποιος να αποδεχθεῖ μια ἐκλεπτύνση σημαίνει ὅτι μένει πίσω καθώς ἡ οργάνωση προχωράει μπροστά. Αν διαπιστώσω ὅτι δυσκολεύομαι να αποδεχτώ τις ἀλλαγές συλλογίζομαι τα λόγια που εἶπε ὁ Πέτρος στον Ἰησοῦ. "Κύριε σε ποιον να πάμε; Εσύ ἔχεις λόγια αἰώνιας ζωῆς" Ἐπειτα ἀναρωτιέμαι: **Ἄν φύγω που θα πάω; Ἐξω στο σκοτάδι του κόσμου;** Αὐτό με βοηθάει να μένω σταθερά προσκολλημένος στην οργάνωση του Θεοῦ, Ἰωάννης 6:68».*

Μ' αὐτά τά λόγια τοῦ πρεσβυτέρου πού ἀναφέρει, ἡ «Σκοπιά» ἐκφράζει ἀκριβῶς τήν θέση πού ἔχει κατορθώσει νά ἐπιβάλλει στους ὀπαδούς τῆς: νά ἐμπιστευῶνται καί νά θεωροῦν τήν ἑταιρία ὅπως οἱ ἀπόστολοι τόν Ἰησοῦ Χριστό. Οἰκοιοποιεῖται, δηλαδή, τήν μοναδικότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σάν σωτήρα τοῦ κόσμου καί μέ ἔπαρση προβάλλει τόν ἑαυτό τῆς. Τό λυπηρό εἶναι ὅτι οἱ ὀπαδοί τῆς τό ἀποδέχονται αὐτό. Κι αὐτός εἶναι ὁ κύριος λόγος πού κάνει τήν ὀργάνωση αὐτή τόσο ἐπικίνδυνη καί καταστροφική.

Ἐνας ἀδελφός παρακάλεσε κάποιον Γέροντα: «Πές μου ἕνα λόγο». Κι αὐτός τοῦ λέει: «Μὴν κάνεις συντροφιά μέ αἰρετικό, κυριάρχησε στή γλώσσα σου καί στήν κοιλιὰ σου καί, ὅπου μένεις, λέγε συνεχῶς: Εἶμαι ξένος».

«Τό Μέγα Γεροντικό», ἔκδ.: Ἰ. Ήσυχ. «Τό Γενέσιον τῆς Θεοτόκου», Πανόραμα Θεσσαλονίκης.